

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΣ ΚΡΑΤΑ ΜΟΥ ΤΟ ΧΕΡΙ

ΨΥΧΟΠΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

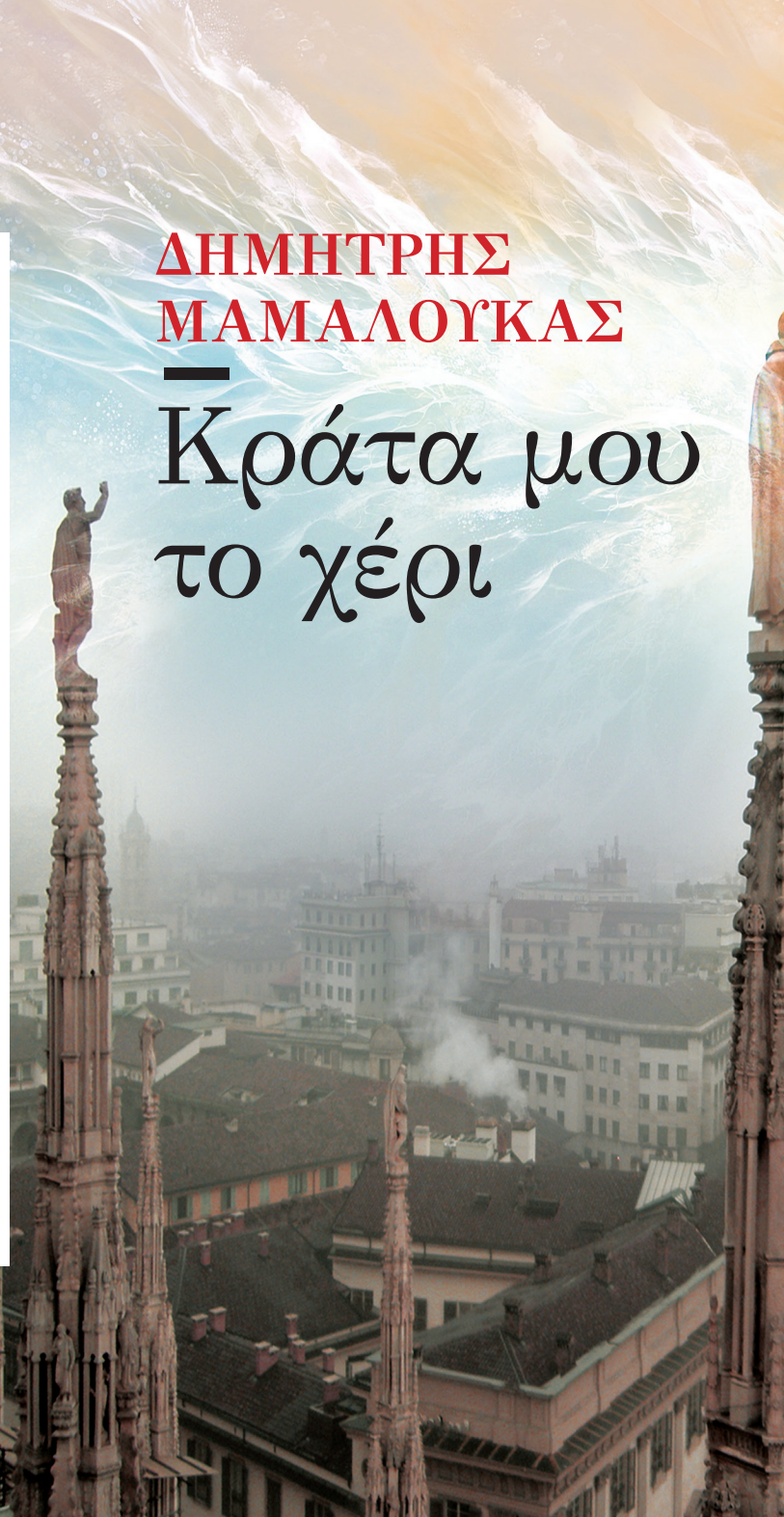
Ψ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΣ

Κράτα μου
το χέρι

ΨΥΧΟΠΙΟΣ

Ψ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κράτα μου το χέρι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δημήτρης Μαμαλούκας
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Δημήτρης Μαμαλούκας, 2012
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Δημήτρης Μαμαλούκας
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2012

ISBN 978-960-496-916-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΣ

Κράτα μου
το χέρι

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Στον Αρεάκη και στην Κακίλα

Περιεχόμενα

1. Φτάνοντας στο σταθμό	11
2. Η καινούργια πόλη	13
3. Στο μπαρ	15
4. Ο θυρωρός	19
5. Η πολυκατοικία	23
6. Το διαμέρισμα	29
7. Η επόμενη μέρα	35
8. Η μετακόμιση	39
9. Η καινούργια στέγη	45
10. Εξερευνώντας την πόλη	55
11. Η συγγραφή	63
12. Η κοπέλα	73
13. Ο γλοιώδης τύπος	83
14. Μια άτυχη συνάντηση	89
15. Η επιγραφή	99
16. Το σχέδιο	107
17. Η τελευταία επιθυμία	113
18. Το νοσοκομείο	119

19. Ψάχνοντας	127
20. Ο εκμεταλλευτής	135
21. Ο εγκλεισμός	143
22. Η φυγή	159
23. Πίσω, στο τέλος	169
24. Επίλογος	183

Φτάνοντας στο σταθμό

Εφτασε στο σταθμό όταν έπεφτε η νύχτα. Μόλις αποβιβάστηκε αγνάντεψε ψηλά. Ο ουρανός που κρεμόταν από πάνω του έμοιαζε με γιγαντιαίο παγόβουνο. Αναστέναξε κι αμέσως άρχισαν να τον χτυπούν τα απότομα τινάγματα του ανέμου. Τα ένιωθε σαν κρυστάλλινα σπαθιά, να τον τρυπούν αλύπητα παντού στο κορμί του. Τυλίχτηκε στο μαύρο παλτό του, έσφιξε τα δάχτυλά του μέσα στα δερμάτινα γάντια και περπάτησε με σταθερά βήματα στη μισοπαγωμένη αποβάθρα κρατώντας το σάκο με όλα του τα υπάρχοντα, ελπίζοντας σε μια καινούργια ζωή, μακριά από εκείνο που τον κυνηγούσε.

Κανένας στην πόλη δεν τον είδε να φτάνει. Κανένας δε σπατάλησε μια δεύτερη ματιά πάνω του όσο διέσχισε το υπόγειο πέρασμα κάτω απ' τις γραμμές. Κι εκείνος είχε συνηθίσει μέσα στην απόλυτη μοναξιά του να μην τον

προσέχει κανέναν, παρά μόνο όταν ήταν πολύ αργά πια.

Μπήκε στο πρώτο ξενοδοχείο που βρήκε, ένα δρόμο μακρύτερα από την πλατεία που βρισκόταν μπροστά απ' τον σιδηροδρομικό σταθμό. Έβγαλε τα γάντια του μόνο όταν βρέθηκε μέσα στο δωμάτιο που μύριζε ναφθαλίνη και απραγματοποίητα όνειρα.

Πλύθηκε με αργές, προσεκτικές κινήσεις χωρίς να κοιταχτεί στον καθρέφτη. Είχαν πάψει να τον ενδιαφέρουν τα γκρίζα αραιωμένα μαλλιά στις άκρες πάνω από το μέτωπο. Η γυναίκα που του είχε πει κάποτε ότι είχε ένα όμορφο αλλά αυστηρό πρόσωπο κι ένα αριστοκρατικό παρουσιαστικό ανήκε πια στη σπηλιά του παρελθόντος. Κάπου όπου εκείνος δεν ήθελε να ξαναμπει, όσο κι αν αυτό τον πονούσε βαθιά.

Προτού ξαπλώσει, έβγαλε από το σάκο τον φορητό υπολογιστή του κι ένα πάκο χαρτιά. Ήταν το βιβλίο που έγραφε. Ο μοναδικός του σκοπός πια. Διάβασε μερικές σελίδες κι όταν νύσταξε, έσβησε το φως. Έπειτα από πολλές νύχτες κοιμήθηκε χωρίς να δει κάποιον εφιάλτη.

Το πρωί, αφού ξυρίστηκε και ντύθηκε προσεκτικά, βγήκε στο δρόμο και χάθηκε μέσα στην άγνωστη γι' αυτόν πόλη.

Η καινούργια πόλη

Ο άνεμος σπάνια ησυχάζει σ' αυτή την πόλη. Τρέχει ανεμπόδιστος, γλιστράει ανάμεσα στα κτίρια, σαρώνει τα χαμηλά σπίτια, ξυρίζει τα άχτιστα οικόπεδα και σαν κακιά ψυχή κατορθώνει να σβήνει τις καλές μνήμες ζωντανεύοντας τους εφιάλτες.

Πόσο μοιάζουν οι γειτονιές γύρω απ' τους σταθμούς των τρένων... Λες κι είναι αυτό το σιδερένιο πλέγμα γραμμών που ορίζει αυστηρά το μικρόκοσμο που αναπτύσσεται τριγύρω του. Μικρά ξενοδοχεία, φτηνές ταβέρνες, στενά μπαρ κι ένα σωρό μαγαζάκια που επιβιώνουν σχεδόν αποκλειστικά από τον κόσμο που έρχεται και φεύγει αδιάκοπα.

Περπατούσε έχοντας τα χέρια στις τσέπες και μια λεπτή υφασμάτινη τσάντα με τον υπολογιστή του κρεμασμένη στον ώμο. Παρατηρούσε προσεκτικά τα πρόσωπα των ανθρώπων. Πολλοί ήταν ξένοι, άλλοι στέκονταν στα

πεζοδρόμια μπροστά απ' τιςπραμάτειές τους, τυλιγμένοι με κασκόλ πάνω απ' τις κουκούλες των μπουφάν, κι άλλοι ήταν τρυπωμένοι στα μικρά σκοτεινά τους μαγαζιά.

Η πόλη άρχιζε σιγά σιγά να του αποκαλύπτεται, βυθισμένη στο χειμώνα, μουντή, ασπρόμαυρη, μπορεί και ζωγραφισμένη με χαλασμένα, πεθαμένα χρώματα, χτισμένη με πέτρες που λιώνουν, ξεφτίζουν, σαν να αιμορραγούν. Δεν παύει όμως να είναι μια πόλη γεμάτη εικόνες. Γερασμένα κτίρια, κλειστές ξύλινες πόρτες, χαμηλές στοές, σκουριασμένα κάγκελα, μερικά λουλούδια να κρέμονται από στενά μπαλκόνια, θαμπές βιτρίνες γεμάτες νεκρά έντομα, παγωμένα πεζοδρόμια γεμάτα αποτσίγαρα, σκουπίδια γύρω απ' τους κάδους, άστεγοι και πένητες να τριγυρίζουν χωρίς σκοπό.

Κι εκείνος στο τέλος, όσο κι αν περπάτησε, όσο κι αν γύρισε τους στενούς δρόμους, δε βρήκε πολυτελή καφέ ντυμένα με ξύλο και δερμάτινους καναπέδες, παρά μόνο ψυχρά απρόσωπα μπαρ με μωσαϊκό γεμάτο πριονίδι και μεταλλικούς πάγκους. Δεν τον ένοιαζε, ήθελε μόνο να χαθεί, να ξεχαστεί, ν' αφήσει πίσω του την προηγούμενη ζωή του και να γράψει το βιβλίο του.

Ένα τέτοιο συνηθισμένο μπαρ τον τράβηξε και μπήκε χωρίς να το σκεφτεί δεύτερη φορά.

Στο μπαρ

Ολα μέσα ήταν όπως τα περίμενε. Κοντά στην είσοδο ήταν το ταμείο. Από πίσω βρισκόταν μια κοπέλα με χοντρά μυωπικά γυαλιά. Στη μια πλευρά υπήρχε ο πάγκος με τη μηχανή του καφέ και από πίσω τα απαραίτητα παραταγμένα μπουκάλια στα γυάλινα ράφια. Στο βάθος, σε μια υποτυπώδη και κακοφωτισμένη σάλα, υπήρχαν μερικά τραπεζάκια. Από πάνω τους κρέμονταν σκονισμένα κάδρα που απεικόνιζαν άδεντρα τοπία.

Στα ρουθούνια του έφτασε μια ταγκή μυρωδιά ιδρώτα ανακατεμένη μ' εκείνη των γλυκισμάτων. Λίγοι πελάτες έπιναν καφέ, δυο κάθονταν σ' ένα τραπεζάκι διαβάζοντας εφημερίδα.

Πλησίασε και παρήγγειλε ένα διπλό καφέ. Ο μπαρίστας, που παραδοσιακά βρισκόταν πιο ψηλά απ' τον πελάτη για να εποπτεύει καλύτερα το μαγαζί, έδειχνε φιλικός. Του χαμογέλασε και του σέρβιρε το αχνιστό ρόφημα.

Ξαφνικά ο χώρος άρχισε να του φαίνεται πιο φιλικός κι εκείνη τη στιγμή ο μπαρίστας τού 'πιασε την κουβέντα αιφνιδιάζοντάς τον.

«Ξένος; Από πού έρχεστε;»

Εκείνος έμεινε παγωμένος στη θέση του. Προσπάθησε να χαμογελάσει. Ο μπαρίστας, αντί να αποθαρρυνθεί, του συστήθηκε περιμένοντας να κάνει κι εκείνος το ίδιο. Εκείνος, αμήχανος, έριξε μια ματιά προς την πόρτα και περίμενε. Αν ο άλλος απομακρυνόταν, δε θα μιλούσε. Ωστόσο ο μπαρίστας έμεινε να τον κοιτάζει περιμένοντας μια απάντηση.

«Να με συγχωρήσετε. Είμαι ξένος κι είμαι απλώς ένας συγγραφέας. Πειράζει να με λέτε έτσι;»

Περιέργως ο μπαρίστας δεν αιφνιδιάστηκε κι αντέδρασε αμέσως. «Ω, όχι, εμένα δε με πειράζει, αγαπητέ μου. Εδώ έρχεται ένα σωρό κόσμος...»

Εκείνος παρέμεινε χαμογελαστός. Κι αυτό φαίνεται άρεσε στον άνθρωπο πίσω απ' τον πάγκο.

«Μα για πείτε μου, είστε στ' αλήθεια συγγραφέας;»

«Ναι», είπε αποφασιστικά, αλλά μην ξέροντας ή μη θέλοντας να προσθέσει κάτι άλλο.

«Ωραία...»

«Μένω εδώ κοντά, θα έρχομαι εδώ για τον καφέ μου», είπε θέλοντας να δείξει ενδιαφέρον.

«Ευχαρίστως...»

«Θα σας πείραζε αν τα απογεύματα καθόμουν για λίγο σε κάποιο τραπέζακι;»

«Όχι, κύριε, τα τραπεζάκια είναι για τους πελάτες».

«Σας ευχαριστώ...» απάντησε και τόλμησε να πει αυτό που σκεφτόταν τα τελευταία λεπτά. «Ψάχνω επίσης να νοικιάσω ένα μικρό φτηνό διαμέρισμα. Για όλο το χειμώνα. Αν ακούσετε κάτι...»

Ο μπαρίστας σκέφτηκε λίγο, του γύρισε την πλάτη για να ετοιμάσει έναν καφέ και μετά έσκυψε προς το μέρος του για να μην ακουστεί. «Ένας φίλος που μένει εδώ κοντά είναι θυρωρός σε μια μεγάλη πολυκατοικία. Εκεί νοικιάζονται συχνά μικρά διαμερίσματα. Θα τον ρωτήσω αν υπάρχει κάτι».

Εκείνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι. «Αυτή η πολυκατοικία είναι μακριά από δω;»

«Όχι πολύ, πέντε λεπτά με τα πόδια. Αλλά... γιατί δεν περνάτε από δω κατά τις έξι; Συνήθως εκείνη την ώρα έρχεται ο θυρωρός και πίνει το κρασάκι του. Θα τον βρείτε και θα τα πείτε καλύτερα».

Εκείνος συμφώνησε και τον ευχαρίστησε γι' άλλη μια φορά. Παρόλο που είχε πει τον καφέ του, δεν ήθελε να φύγει ακόμα. Έτσι κάθισε σ' ένα κάπως απομονωμένο τραπεζάκι κοντά στην τζαμαρία απ' όπου μπορούσε να βλέπει έξω στο δρόμο. Το κρύσταλλο ήταν παγωμένο και από την πόρτα που ανοιγόκλεινε συνεχώς ερχόταν ένα ρεύμα αέρα που τον χτυπούσε. Ίσως γι' αυτό και δεν το προτιμούσαν οι άλλοι πελάτες κι ήταν ελεύθερο. Αυτό έμελλε να γίνει το τραπέζι του.

Άπλωσε τα πόδια του και χάζεψε τριγύρω. Σ' έναν

πάγκο βρισκόταν μια τσαλακωμένη εφημερίδα όπως είναι οι εφημερίδες των μπαρ που τις πιάνουν και τις ξεφυλλίζουν πολλά χέρια. Την άνοιξε κι άρχισε να γυρίζει σιγά τα φύλλα χαζεύοντας τους τίτλους των ειδήσεων. Λίγο μετά σταμάτησε κι άρχισε να διαβάζει προσεκτικά κάποια μικρά γράμματα. Σε μια στιγμή το πρόσωπό του έχασε λίγο από το χρώμα του και κατάπие το σάλιο του. Άφησε την εφημερίδα ανοιχτή μπροστά του κι έκλεισε τα μάτια. Αφού πήρε μερικές αναπνοές έφερε το χέρι του μέσα στο παλτό.

Ανέσυρε από την εσωτερική τσέπη ένα σημειωματάριο στο μέγεθος μικρού βιβλίου και το άφησε πάνω στο τραπεζάκι. Ήταν πολύ παλιό, δεμένο με εύκαμπτη περγαμηνή και πολύ φθαρμένο. Οι σελίδες του, άλλες γραμμένες κι άλλες λευκές –κιτρινισμένες–, ήταν τάλαιπωρημένες και σχεδόν αποκόπτονταν απ’ το δέσιμό τους. Αμέσως μετά έβγαλε μια μικρή μαύρη πένα, άνοιξε το σημειωματάριο σε μια μισογραμμένη σελίδα και με αργές, προσεκτικές κινήσεις σημείωσε κάτι. Έδειχνε πολύ απορροφημένος όσο το έκανε.

Λίγο αργότερα, όταν αισθάνθηκε ότι είχε ηρεμήσει, έφυγε απ’ το μπαρ μη λησμονώντας να φορέσει τα λεπτά δερμάτινα γάντια του.

Ο θυρωρός

Στις έξι παρά πέντε ήταν στο μπαρ. Αντάλλαξε δυο κουβέντες με τον μπαρίστα, πήρε έναν καφέ και περίμενε υπομονετικά όρθιος στην άκρη του μεταλλικού πάγκου.

Δεν πέρασαν δέκα λεπτά κι ο θυρωρός έφτασε. Ο μπαρίστας τού τον έδειξε μόλις μπήκε στο μαγαζί, έτσι είχε την ευκαιρία να τον κοιτάξει καλά, για ένα ολόκληρο λεπτό, μέχρι ο θυρωρός να πλησιάσει προς τον πάγκο.

Γρήγορα κατάλαβε ότι ήταν ένα δουλοπρεπές ανθρωπάκι. Ήταν κοντός, παχύς, με στραβά πόδια που άνοιγαν προς τα έξω. Είχε πονηρά μάτια και στο πρόσωπό του ξεχώριζαν δυο τροφαντά μάγουλα, που φαντάστηκε ότι θα είχαν ένα ζωνρό κόκκινο χρώμα. Όταν τους σύστησε ο μπαρίστας, ο θυρωρός τού έριξε μια επιτιμητική ματιά. Δεν είπε τίποτα και κατέβασε μια μεγάλη γουλιά του κρασιού του.

Εκείνος του εξήγησε τι ακριβώς ζητούσε και ανέφερε τα λόγια του μπαρίστα. Μήπως στην πολυκατοικία όπου δούλευε υπήρχε κάποιο διαθέσιμο διαμέρισμα;

Ο θυρωρός φάνηκε να ενοχλείται στο άκουσμα της λέξης «πολυκατοικία». Έκανε μια αόριστη χειρονομία και μίλησε αποφεύγοντας να τον κοιτάζει στα μάτια. «Ίσως να υπάρχει κάτι, αλλά εγώ ψάχνω ένα σοβαρό άνθρωπο που θα πληρώνει κανονικά το νοίκι και δε θα μου δημιουργήσει προβλήματα», είπε με το βλέμμα καρφωμένο στα μπουκάλια του μπαρ απ' τα οποία ξεπηδούσαν δεκάδες λάμπες καθώς τα χτυπούσαν τα έντονα φώτα.

Εκείνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι σαν να του έλεγε ότι καταλάβαινε απόλυτα.

«Έχω βαρεθεί αυτές τις τρύπες...» συνέχισε να μονολογεί ο θυρωρός. «Μπορεί να είμαι ο θυρωρός της πολυκατοικίας, αλλά δε θα κάνω συνεχώς και το μεσίτη του διαχειριστή», είπε προφέροντας πολύ σιγανά τις τελευταίες λέξεις και κρατώντας με χέρι που έτρεμε ελαφρώς το θαμπό, χιλιοπλυμένο ποτήρι του κρασιού του. «Σ' ενδιαφέρει πραγματικά;» ρώτησε πάλι, κι εκείνος απάντησε «ναι», δείχνοντας ότι το εννοούσε. «Τότε ας σου πω δυο πράγματα».

Άρχισε να του περιγράφει το μικρό διαμέρισμα. Του είπε ότι ήταν πάνω από ένα σινεμά. Κι όση ώρα παίζονταν οι ταινίες ήταν αδύνατον να σταθείς απ' τον εκκωφαντικό ήχο. Έτσι, απ' το απόγευμα μέχρι αργά το βράδυ, δεν μπορούσες να ζήσεις εκεί μέσα.

«Άμα δουλεύεις απόγευμα είναι ιδανικό», είπε σαν να έλεγε μια χλιοειπωμένη ιστορία, η οποία, ποιος ξέρει, ίσως και να ήταν.

Εκείνος είχε ρωτήσει την τιμή. Ο θυρωρός τού την είχε πει χωρίς δισταγμό προσθέτοντας ότι έπρεπε να δώσει μπροστά κι άλλο ένα νοίκι για εγγύηση. Ήταν αναμφίβολα φτηνό, μπορούσε να το αντιμετωπίσει. Ζήτησε να το δει. Ο θυρωρός αντέδρασε αμέσως σαν να περίμενε αυτή την κουβέντα.

«Εντάξει, αλλά μόνο απόγευμα, όταν θα παίζει το σινεμά. Για να μη μου λες μετά», είπε σχεδόν με κακία.

Εκείνος συμφώνησε κι ο θυρωρός συμπλήρωσε: «Έλα αύριο το απόγευμα, ακριβώς στις πέντε και μισή». Και συνέχισε λέγοντάς του τη διεύθυνση και το πώς θα έβρισκε την οδό. Εκείνος είπε ότι τα είχε καταλάβει όλα κι ότι θα ερχόταν σίγουρα.

Ο θυρωρός δεν είπε τίποτα, και με το ποτήρι στα χέρια απομακρύνθηκε βρίσκοντας κάποιους γνωστούς του. Εκείνος τραβήχτηκε ευγενικά προς την άλλη άκρη του πάγκου. Χαμογέλασε στον μπαρίστα για να του δείξει ότι όλα είχαν πάει καλά κι έκανε δυο βήματα προς την πόρτα για να χαζέψει έξω.

Τότε την είδε για πρώτη φορά.

Ήταν μια πολύ νέα κοπέλα, σχεδόν παιδί ακόμα, γύρω στα δεκαπέντε δεκάξι. Περπατούσε με δυσκολία, παραπατώντας, και απ' τα χείλη της κρεμόταν ένα μισό τσιγάρο που φαινόταν σβηστό. Έδειχνε μια χαμένη ψυχή.

Εκείνος σφίχτηκε στη θέα της και ασυναίσθητα τεντώθηκε όσο μπορούσε για να την ακολουθήσει με το βλέμμα γι' άλλη μια στιγμή πριν χαθεί από το οπτικό του πεδίο. Αμέσως μετά η κοπέλα πέρασε αργά μπροστά από μια μεγάλη διαφημιστική πινακίδα. Πάνω της υπήρχαν κολλημένες αφίσες που συμπλήρωναν, σαν κομμάτια ενός μικρού παζλ, μια μεγάλη εικόνα: ένας πατέρας κρατούσε το παιδί του, ένα κοριτσάκι, από το χέρι. Ο φωτογράφος τούς είχε απαθανάτισει από πίσω. Κοιτούσαν ο ένας τον άλλο, ο πατέρας σκύβοντας και το κοριτσάκι σηκώνοντας το κεφάλι. Χαμογελούσαν, και από πάνω, με μεγάλα γράμματα, κυριαρχούσε το μήνυμα της διαφήμισης για το ιατροφαρμακευτικό πρόγραμμα μιας ασφαλιστικής εταιρείας: *Κράτα μου το χέρι.*

Όταν η κοπέλα χάθηκε από το βλέμμα του, σκέφτηκε ότι η περιοχή του σταθμού ήταν γεμάτη από τέτοιες άμοιρες υπάρξεις. Κλείνοντας για λίγο τα μάτια κι αναστενάζοντας δεν πρόσεξε το μακρύ ανοιχτόχρωμο αυτοκίνητο με τα φιμέ τζάμια που την ακολούθησε, με τα φαρδιά του λάστιχα να γλιστρούν ελαφρά πάνω στην υγρή άσφαλτο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΣ

Κράτα μου το χέρι

Ένας άνθρωπος φτάνει μια νύχτα σε μια άγνωστη πόλη. Έχει αφήσει πίσω την προηγούμενη ζωή του θέλοντας να ξεφύγει από την κατάρρα που τον συνοδεύει. Τώρα έχει μοναδικό σκοπό του τη συγγραφή του βιβλίου του.

Τα λεφτά που διαθέτει του επιτρέπουν να νοικιάσει μόνο ένα μικροσκοπικό διαμέρισμα στο πίσω μέρος μιας ψηλής πολυκατοικίας στην πρόσοψη της οποίας υπάρχει ένα μεγάλο σινεμά. Ο εκκωφαντικός θόρυβος από τα ηχεία του σινεμά όμως τον υποχρεώνει να περνάει τις ώρες των προβολών έξω από το σπίτι του. Εκείνες τις απογευματινές, και κυρίως τις βραδινές, ώρες θα περιπλανηθεί στην πόλη, απόλυτα προσηλωμένος στο σκοπό του, ώσπου η μοίρα θα στείλει στο δρόμο του μια πολύ νεαρή κοπέλα που ζει στη σκιά κάποιων σκοτεινών και απεχθών ανθρώπων. Η συνάντηση αυτή θα είναι η καταστροφή ή η σωτηρία του...

*Ένα αλληγορικό και συμβολικό μυθιστόρημα,
ένα μοντέρνο παραμύθι για την ύπαρξη,
τη μοναξιά, το τέλος και την αιώνια μάχη
του Καλού και του Κακού.*

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ISBN 978-960-496-916-6

9 789604 969166

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12045

ΤΑΤΟΪΟΥ 121 & ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΡΚΟΥΡΗ 1
144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr